

Brüsszel, 2016.11.8.
COM(2016) 707 final

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

A Párizsi Megállapodás végrehajtása - Az Unió haladása a legalább -40%-os célkitűzés felé

(az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának nyomon követésére és bejelentésére, valamint az éghajlatváltozással kapcsolatos egyéb információk nemzeti és uniós szintű bejelentésére szolgáló rendszerről, valamint a 280/2004/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. május 21-i 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 21. cikke értelmében)

{SWD(2016) 349 final}

1.	Általános áttekintés	4
2.	Belföldi és nemzetközi cselekvés az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásán keresztül	8
3.	Az uniós kibocsátások csökkentése	11
4.	Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz.....	15
5.	Részvétel a nemzetközi éghajlat-politikában.....	16
6.	A tapasztalatok megosztása.....	17

Ábrák jegyzéke

1. ábra: Előrehaladás az Európa 2020 célok teljesítése terén..... 4
2. ábra: A GDP-nek (reálértéken), az üvegházhatású (ÜHG) gázkibocsátásnak és a gazdaság kibocsátásintenzitásának (a kibocsátás és a GDP hányadosának) változása (1990 = 100)..... 5
3. ábra Becsült (2015) és előrejelzett (2020) relatív eltérés a kibocsátások és az ESD célok között (a 2005-ös bázisévi kibocsátások százalékában). A negatív értékek túlteljesítést, a pozitívak alulteljesítést jelölnek. 7
4. ábra: Az éghajlati és energetikai célokra fordított árverési bevételek tagállami felhasználása ágazat szerint (uniós súlyozott átlag) 2015-ben 8
5. ábra: Az EU-ETS, a megújuló energia, az adózás és más szakpolitikák által az égetésből származó szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt hatás utólagos értékelése..... 18

1. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

1.1. A Párizsi Megállapodás megerősítése

2016. október 4-én az Unió megerősítette az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodást, amivel lehetővé tette, hogy az 2016. november 4-én hatályba lépjen. 2015. október 5-én az Unió azzal a nyolc tagállammal együtt helyezte letétbe a megerősítési okiratokat, amelyek már befejezték saját nemzeti megerősítési eljárásukat: Magyarország, Franciaország, Ausztria, Málta, Németország, Portugália, Lengyelország és Szlovákia. Görögország és Svédország 2016 októberében helyezte letétbe a megerősítő okiratokat. A fennmaradó tagállamok folytatják a nemzeti megerősítési folyamataikat annak érdekében, hogy mielőbb letétbe tudják helyezni a saját megerősítési okirataikat.

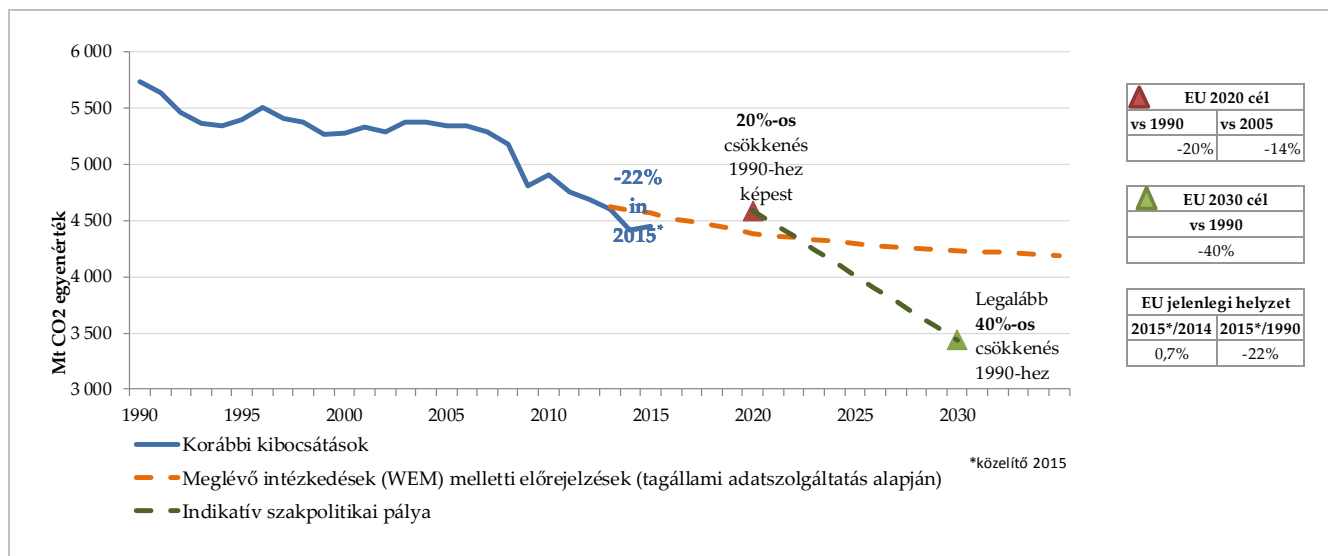
A Párizsi Megállapodás történelmi mérföldkő a kollektív fellépés fokozása és a karbonszegény, az éghajlatváltozás hatásaival szemben ellenálló társadalmak kialakításának felgyorsítása szempontjából. A Bizottság 2016 márciusában nyújtotta be értékelését a Párizsi Megállapodásról. E közlemény alapján az európai vezetők hangsúlyozták az Unió azon kötelezettségvállalását, hogy csökkenti az üvegházhatású gázok nemzeti kibocsátását, valamint hogy növeli a megújuló energiaforrások részarányát és javítja az energiahatékonyságot, a 2014. októberi megállapodásnak megfelelően. Az Unió továbbra is prioritásként kezeli az e keret végrehajtásához szükséges jogszabályi kiigazításokat.

A Párizsi Megállapodás felváltja az 1997. évi Kiotói Jegyzőkönyv szerint alkalmazott megközelítést, amely 2020 végéig tartó kötelezettségvállalásokat tartalmaz. A Kiotói Jegyzőkönyv második fázisa hídként szolgál egy 2020 utáni globális éghajlat-változási megállapodás felé. Az Unió már hozza a 2020-as jogszabály eredményeit (közös kötelezettségvállalási határozat, az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere, nyomonkövetési mechanizmusokról szóló rendelet), és az Unió és a tagállamok jól haladnak a Kiotói Jegyzőkönyv második kötelezettségvállalási időszakára vonatkozó céljuk közös teljesítése terén.

1.2. Előrehaladás a 2030. évi legalább -40 %-os cél teljesítése terén

Az alábbi 1. ábra szerint 2015-ben az Unió üvegházhatást okozó gázkibocsátása 22 %-kal volt alacsonyabb az 1990. évi szintnél. A globális kibocsátásból való uniós részesedés az idő múlásával szintén csökkenést mutat. A legutolsó EDGAR adatbázis szerint ez a részesedés 8,8 % volt 2012-ben.

1. ábra: Előrehaladás az Európa 2020 célok teljesítése terén

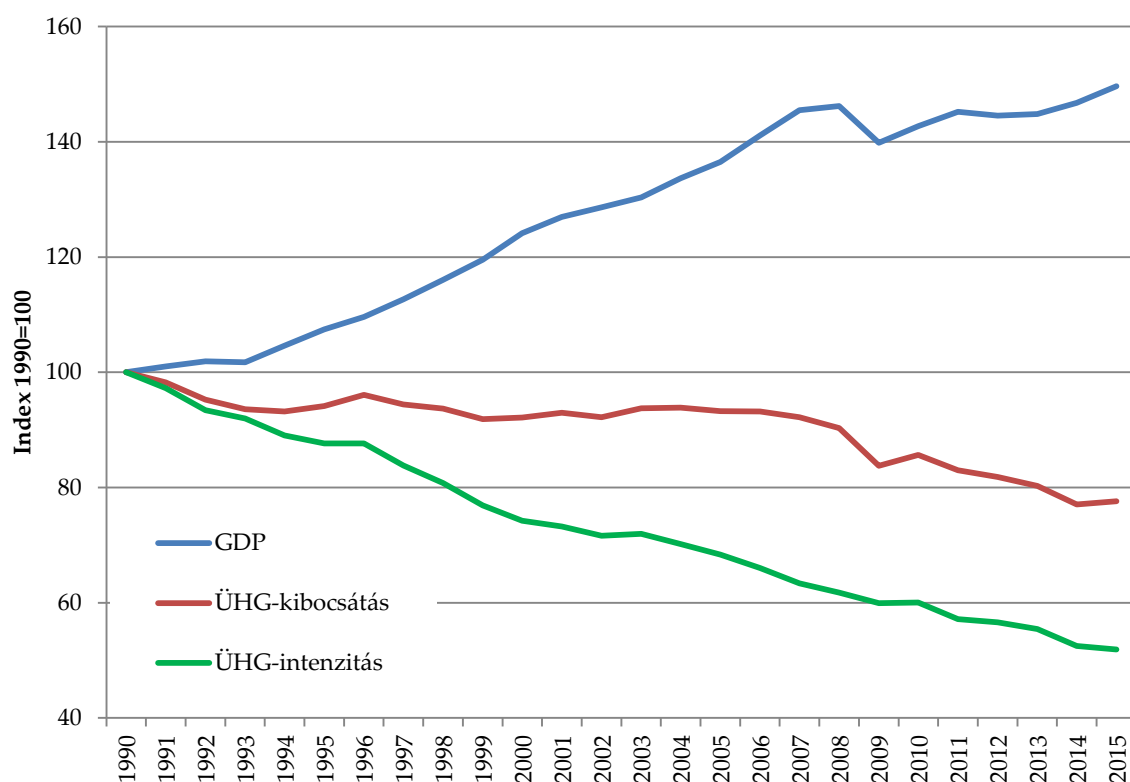

2015-ben a kibocsátások némileg (0,7 %-kal) emelkedtek azután, hogy 2014-ben jelentősen (4 %-kal) csökkentek. Bár széles körben elismert, hogy globálisan 2015 volt az eddigi legmelegebb év, 2015 mégis hidegebb volt Európában 2014-nél, amit a „fűtési foknapok“ 4 %-os növekedése is mutatott. Emellett a fosszilis tüzelőanyagok – nevezetesen a hajtóanyag – ára szintén csökkent 2015-ben, ami hozzájárult a 2014. évit meghaladó szintű vásárlásokhoz. Közép- és hosszú távon azonban a kibocsátások csökkenő tendenciát mutatnak.

A meglévő intézkedéseken alapuló tagállami előrejelzések becslése szerint 2030-ban a teljes uniós kibocsátás 26 %-kal lesz alacsonyabb az 1990. évi szintnél. A bevezetés alatt álló új mérséklési szakpolitikák arra irányulnak, hogy – a Párizsi Megállapodás szerint – 1990-hez képest 2030-ra sikerüljön elérni az üvegházhatást okozó gázkibocsátás legalább 40 %-os nemzeti csökkentésének célját. Mivel e szakpolitikák bevezetése jelenleg zajlik, az uniós kibocsátások az 1. ábrán zölddel jelölt pályát fogják követni. E jogszabályi és nem jogszabályi eszközök bemutatása az alábbi fejezetekben található.

Az Unió továbbra is sikeresen tudja szétválasztani gazdasági növekedését a kibocsátásától. Az 1990 és 2015 közötti időszakban az Unió együttes GDP-je 50 %-kal nőtt, míg az összes üvegházhatású gázkibocsátás (a LULUCF-ból eredő kibocsátások nélkül, de a nemzetközi légi közlekedésből eredő kibocsátásokkal együtt) 22 %-kal csökkent. Az uniós gazdaságnak – a kibocsátás és a GDP hányadosaként meghatározott – üvegházhatású gázkibocsátás intenzitása majdnem a felére csökkent 1990 és 2015 között.

2. ábra: A GDP-nek (reálértéken), az üvegházhatású (ÜHG) gázkibocsátásnak és a gazdaság kibocsátásintenzitásának (a kibocsátás és a GDP hányadosának) változása (1990 = 100)

1.3. Előrehaladás a 2020-ra szóló célkitűzések teljesítése terén

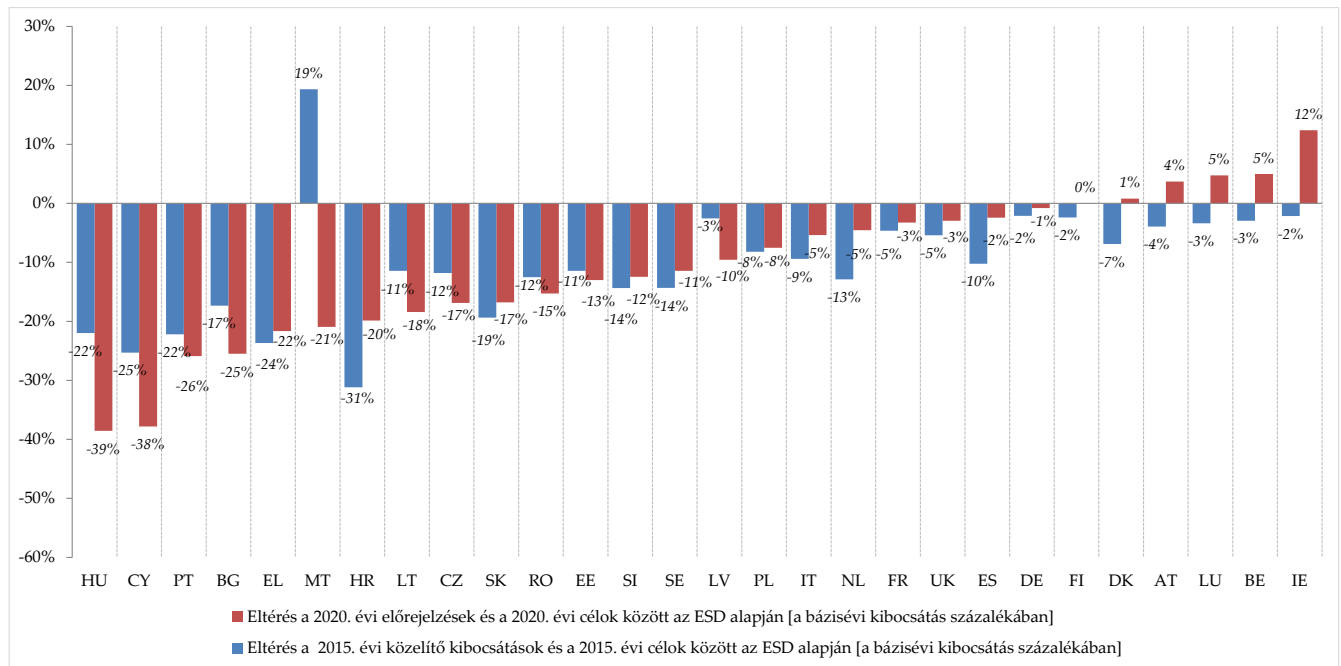
A meglévő intézkedéseken alapuló 2015. évi tagállami előrejelzések szerint 2020-ban a kibocsátás 24 %-kal lesz alacsonyabb az 1990. évi szintnél. A 2020 stratégia részeként az Unió kötelezettséget vállalt arra, hogy 2020-ig az 1990. évi szinthez képest 20 %-kal csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Az Unió jól halad ennek a belföldi célnak a teljesítése felé.

Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere jelenti az uniós éghajlat-politika egyik sarokkövét. Ez a rendszer főként az ipari és az energetikai ágazatokat érinti. 2005 és 2015 között az EU ETS hatálya alá tartozó kibocsátás – ami az összes uniós kibocsátásnak majdnem a felét teszi ki – 24 %-kal csökkent. Az említett időszak alatt a nem az EU ETS hatálya alá tartozó kibocsátás 12 %-kal csökkent. 2015-ben az EU ETS-ben részt vevő létesítmények üvegházhatású gázkibocsátása a becslések szerint alig 0,4 %-kal csökkent. Ez is megerősíti az utóbbi öt év csökkenési tendenciáját. Emellett a kibocsátási egységeknek a rendszerben 2009 óta halmozódó többlete jelentős mértékben, mintegy 1,78 milliárd egységre esett vissza a későbbre ütemezés bevezetése nyomán. Emiatt a többlet a legalacsonyabb szintre esett vissza a jelenlegi kereskedési időszak 2013. évi kezdete óta. A későbbre ütemezés 2014-ben 400 millió, 2015-ben 300 millió és 2016-ban 200 millió egység árverezését halasztotta el. Ezek az egységek át fognak kerülni a piacstabilitási tartalékba, amely 2019 januárjában kezdi meg működését és az egységek jelenlegi többletének kérdését fogja rendezni. A szén-dioxid-piac működéséről szóló beszámoló közzétételére még idén sor fog kerülni.

A közös kötelezettségvállalási határozat (a továbbiakban: ESD) szerint a tagállamoknak teljesíteniük kell a 2013 és 2020 közötti időszakra szóló kötelező érvényű éves ÜHG-kibocsátási célokat azokban a nem az ETS hatálya alá tartozó ágazatokban, mint az építőipar, szállítás, hulladékgazdálkodás és

mezőgazdaság. A 2013. és 2014. évi nyilvántartás, valamint a 2015. évi közelítő nyilvántartás szerint (lásd 2. ábra) 27 tagállam teljesítette a 2013 és 2015 közötti hároméves időszakra kitűzött célját. Csak Málta kibocsátása haladta meg a célt az említett időszak mindhárom évében. Málta kibocsátása következetesen túllépi a nemzeti előrejelzésekben eredetileg becsült értékeket. Az országnak ezért rugalmassági mechanizmusokra van szüksége a közös kötelezettségvállalási határozat alapján (például egységek vásárlása más tagállamoktól), és a legutóbbi kibocsátási adatok alapján esetleg frissítenie kell a 2020-as előrejelzéseit.

3. ábra Becsült (2015) és előrejelzett (2020) relatív eltérés a kibocsátások és az ESD célok között (a 2005-ös bázisú kibocsátások százalékában). A negatív értékek túlteljesítést, a pozitívak alulteljesítést jelölnek.

Emellett 2020-ban a legtöbb tagállam várhatóan eléri saját ESD céljait, a már megvalósított szakpolitikákon alapuló nemzeti előrejelzések szerint. Saját előrejelzéseik szerint 2020-ban néhány tagállamnak még további intézkedésekre vagy rugalmassági mechanizmusokra lesz szüksége.

- Írországban a kibocsátás 2020-ig stabil marad, de a közlekedésből származó kibocsátás addigra várhatóan jelentősen megemelkedik. 2016 júniusában, az európai szemeszter keretében (a makrogazdasági, költségvetési és strukturális politika éves ciklusokban történő összehangolása az Unión belül), az uniós vezetők azt ajánlották Írországnak, hogy a tömegközlekedésbe való több beruházás útján mérsékelje tovább a kibocsátást.
- A legutóbbi nemzeti előrejelzések szerint Luxemburg kibocsátása 5 %-kal fogja túllépni a nemzeti célkitűzést 2020-ban.
- Várhatóan Belgium is 5 %-os eltérést mutat majd a 2020. évi céltól. A közlekedési infrastruktúrába és az energiatermelő kapacitásba való további beruházás azonban hozzájárulhatna a kibocsátás csökkentéséhez. A céges autók kedvezményeinek folytatása hozzájárul a légszennyezéshez, a forgalmi dugókhoz és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásához.

- Az előrejelzések szerint Ausztria, Dánia és Finnország sem tudja majd elérni a 2020-as kibocsátási célokat, de náluk 5 %-on belül lesz az eltérés. Ha viszont a tervezett további intézkedéseit megvalósítja, akkor Ausztria és Finnország mégis elérheti a kitűzött célokat.

1.4. Az első kötelezettségvállalási időszakra vonatkozó kiotói cél teljesülése és előrehaladás a második kötelezettségvállalási időszakra vonatkozó cél terén

2016. augusztus 2-án az UNFCCC közzétette a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek zárójelentéseit az első kötelezettségvállalási időszakról (CP1), ami 2008 és 2012 esett. Erre az időszakra vonatkozóan 26 tagállam és részes félként az Unió tett kötelezettségvállalást. A CP1 során az Unió kibocsátása 23,5 Gt CO₂-egyenérték volt a 26,7 Gt CO₂-egyenértéket kitevő halmozott célhoz képest. Ezt a célt azután 12 %-os eltéréssel érte el, amint az a szolgálati munkadokumentum 7. táblázatában részletesen bemutatásra kerül.

Az Unió egésze 21,8 milliárd kibocsátható mennyiségi egységet (AAU), 818 millió igazolt kibocsátáscsökkentést (CER), 1,6 millió igazolt időszakos kibocsátáscsökkentést, 508 millió kibocsátáscsökkentési egységet (ERU) és 390 millió eltávolítási egységet (RMU) használt fel a megfeleléshez. Több mint 4 milliárd AAU, 1,5 milliárd CER és 1,7 milliárd ERU átvitelét végezte el. A Kiotói Jegyzőkönyv dohai módosításában előírt szabályoktól függően az átvitt egységeket fel lehet használni a második kötelezettségvállalási időszakra (CP2) vonatkozó megfeleléshez. Az átvitt AAU-k azonban nem használhatók fel az uniós éghajlati és energiaügyi jogszabályok által rögzített céloknak való megfeleléshez, a CER-ek és ERU-k felhasználása pedig minőségi és mennyiségi korlátozás alá esik.

A második kötelezettségvállalási időszakban (2013–2020) mind a 28 tagállam közösen vállalt kötelezettséget egy uniós szintű célra. Tagállami előrejelzések szerint az Unió és 28 tagállama jól halad ennek a célnak a túlteljesítésében.

2. BELFÖLDI ÉS NEMZETKÖZI CSELEKVÉS AZ ÉGHAJLATVÁLTOZÁS ELLENI KÜZDELEM FINANSZÍROZÁSÁN KERESZTÜL

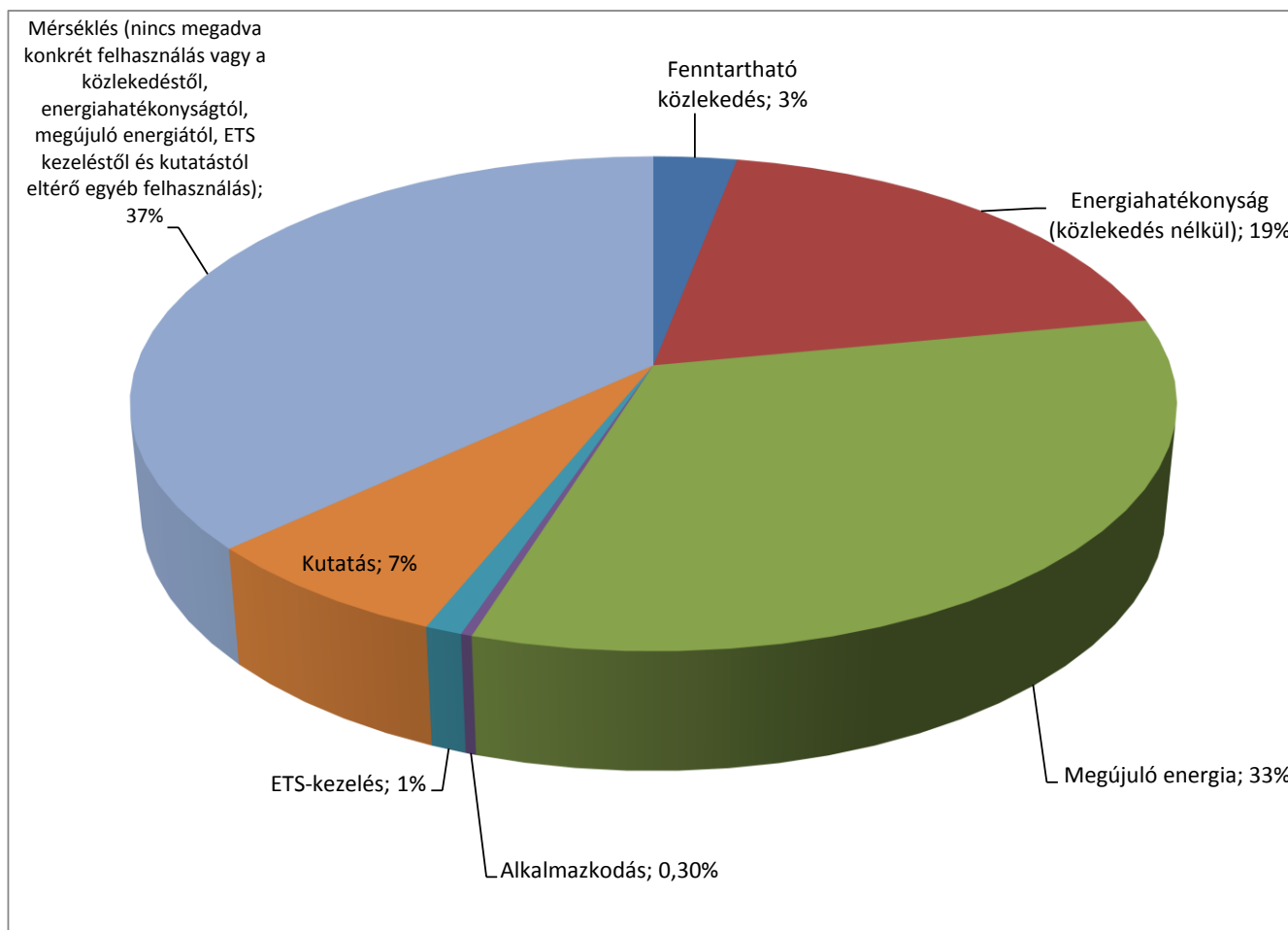
2.1. Az EU ETS kibocsátási egységek árveréséből származó bevétel mobilizálása

Az árverési bevételek tagállamok általi felhasználása

2015-ben az ETS kibocsátási egységek árverése 4,9 milliárd EUR bevételt hozott a tagállamoknak, aminek 98 %-a rögzített létesítményekből, míg 2 %-a a légi közlekedésből származott. A Bizottsághoz benyújtott információ szerint a tagállamok ennek a bevételnek a 77 %-át költötték el vagy tervezték elkölteni az éghajlattal összefüggő célokra.

A 4. ábra szerint ez a bevétel tagállami prioritások alapján került elköltésre. Magyarország például a közelmúltban úgy döntött, hogy a bevétel egy részét az e-mobilitásba fekteti be. Franciaország és a Cseh Köztársaság a bevétel nagy részét az energiahatékonyságra fordítja. Spanyolország prioritását továbbra is a megújuló energia fejlesztése képezi. Az árverési bevételek felhasználásáról az energiaunió helyzetéről szóló következő jelentés szolgál majd további információval.

4. ábra: Az éghajlati és energetikai célokra fordított árverési bevételek tagállami felhasználása ágazat szerint (uniós súlyozott átlag) 2015-ben

A NER 300 program

A NER 300 az innovatív karbonszegény technológiák demonstrációs projektjeinek egyik legnagyobb finanszírozási programja a világon, ami 300 millió ETS kibocsátási egység árveréséből működik. A NER 300 program keretén belül 37 megújuló energiaforrás projektet és egy szén-dioxid-leválasztásra és -tárolási (CCS) projektet választottak ki finanszírozásra 19 tagállamban. Ezek közül három már működik és tiszta energiát termel. Az összesen kiosztott 2,1 milliárd EUR NER 300 finanszírozás mellé várhatóan további 2,7 milliárd EUR összegű magánbefektetés társul.

2.2. Az éghajlat-politika középpontba állítása az uniós költségvetésben

A 2014 és 2020 közötti időszakban átlagosan az uniós költségvetés legalább 20 %-a lesz éghajlathoz kapcsolódó kiadás. Ez várhatóan mintegy 200 milliárd EUR összeget tesz ki. Eszköztől függően változik a helyzet:

- Az európai strukturális és beruházási alapok az uniós költségvetés több mint 43 %-át képviselik. 28 partnerségi megállapodás és több mint 530 alapspecifikus program járul hozzá az éghajlat-politikák finanszírozásához. Közös módszertan került kidolgozásra az éghajlat-változási célkitűzések támogatási szintjének meghatározásához. Több mint 115 milliárd EUR összeget fordítanak majd az éghajlat-politikai célkitűzések támogatására, ami az összes forrás mintegy 25 %-ának felel meg.
- Közös agrárpolitika (KAP). Az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) együtt az uniós költségvetés 39 %-át teszi ki.

1990 óta 24 %-kal csökkent a mezőgazdasághoz kapcsolódó nem-CO₂-kibocsátás mértéke az Unióban. Segíti ezt a folyamatot az éghajlatot kímélő mezőgazdaság KAP-on keresztüli támogatása. A KAP vidékfejlesztési politikája például azért támogatja a gazdaságok korszerűsítését, hogy megvalósuljon az energiafogyasztás csökkentése, a megújuló energia előállítása, a bemeneti hatékonyság javítása és ezáltal a kibocsátás csökkentése. A becslések szerint 2015-ben a KAP költségvetésből 13,6 milliárd EUR összeget fordítottak éghajlattal kapcsolatos célokra.

- Horizont 2020. Ez a kutatást finanszírozó uniós program 79 milliárd EUR összegből gazdálkodik a 2014 és 2020 közötti időszakban (ami a teljes uniós költségvetés 7 %-át jelenti). Ennek a forrásnak legalább 35 %-át fordítják majd éghajlattal kapcsolatos projektekre. A legfrissebb adatok szerint a társadalmi kihívásokat célzó kutatások (energiaügy, közlekedés, élelmiszer) megközelítik ezt a 35 %-os célkitűzést. A Horizont 2020 alulról felfelé építkező részei (tematikus szempontból nyitott ajánlattételi felhívások) azonban le vannak maradva. Ezért nagyobb ambícióra és korrekciós intézkedésre van szükség a 35 %-os érvényesítési célkitűzés elérése érdekében.

Az ipar és az európai hatóságok is több köz-magán társulást (PPP) hoztak létre – például „Fenntartható feldolgozóipar az erőforrás- és energiahatékonyság révén” – az erőforrás-hatékonyság előmozdítására és a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére az ipari folyamatokban és az energiahatékony épületekben. Friss elemzések szerint ezek a PPP-k jelentősen csökkentik az energiafelhasználást és a szén-dioxid-kibocsátást.

A COP21 eredményei és a Párizsi Megállapodás innovációs vonatkozásai segítenek felszámolni a 2018 és 2020 közötti időszakra vonatkozó majdani munkaprogramok különbségeit. Emellett az integrált stratégiai energiatechnológiai (SET) terv az energiaunióon belül leszállítandó legelső kutatási és innovációs anyag, amely az erőfeszítések jobb összehangolása és fontossági sorrendjének meghatározása révén ad új lendületet a karbonszegény technológiák fejlesztésének és elterjedésének. A terv tíz kulcsfontosságú cselekvési irányvonalra összpontosít, amelyek célja az energiaunió kutatási és innovációs prioritásainak megvalósítása az energiarendszer igényeinek, az energiarendszer átalakításában betöltött fontosságuknak, valamint az uniós növekedés és munkahelyteremtés lehetőségének értékelése alapján. Ezek a lépések felölelik a teljes innovációs láncot – az alapkutatástól a piaci bevezetésig – mind a finanszírozást, mind a szabályozási keretet tekintve. A terv javaslatot tesz az Európai Beruházási Bankkal (EBB) kialakított új pénzügyi termékre, az „energiademonstrációs projekt keretösszegre” is, amely újfajta és nagyléptékű kereskedelmi demonstrációs projekteket céloz.

- Az Európai Stratégiai Beruházási Alap (ESBA) egy 16 milliárd EUR összegű garanciát jelent az uniós költségvetésből, amit saját forrásaiból az EBB 5 milliárd EUR összeggel egészít ki. Ez az alap olyan kulcsterületeken támogat stratégiai befektetéseket, mint az infrastruktúra, oktatás, kutatás, innováció és kisvállalkozói kockázati finanszírozás. 315 milliárd EUR összeget képes mozgósítani. Az ESBA már finanszírozott megújuló energia demonstrációs projekteket, többek között megújuló energiához kapcsolódó közlekedést, ipart és energiátárolást. 2016. szeptember 16-án a Bizottság az alap kibővítését javasolta annak érdekében, hogy a 2018 és 2020 közötti

időszakban nagyobb hangsúlyt kapjanak az innovatív, karbonszegény projektek. Ez a javaslat az „addicionalitás” elvét erősíti, biztosítandó, hogy kizárólag olyan projekteket válasszanak, amelyek nem valósulnának meg az Európai Stratégiai Beruházási Alap nélkül. Addicionalitást biztosító projektként különösen a határokon átnyúló infrastrukturális projekteket azonosították, ideértve a szolgáltatásokra irányulókat is, tekintettel arra, hogy milyen fontosak az egységes piac számára. A javaslatnak 2020-ig legalább félbillió euró értékű beruházást kell eredményeznie. A Bizottság felhívta a társjogalkotókat, hogy adjanak prioritást javaslatának.

- A LIFE éghajlat-politikai alprogram, amely 2015-ben tevékenységi támogatásokon és pénzügyi eszközökön keresztül járult hozzá az éghajlatra vonatkozó politika és jogszabályok kialakításához. Ennek keretén belül a Bizottság 56 millió EUR összeget osztott szét az éghajlatváltozás mérséklése, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, illetve az éghajlat-politikai irányítás és tájékoztatás terén uniós hozzáadott értéket képviselő 40 projekt között. Mintegy 30 – főként a környezetvédelem és éghajlat-politika terén aktív – nem kormányzati szervezet kapott 10 millió EUR nagyságrendű működési támogatást. A két pénzügyi eszköz terén is történt előrehaladás. Három PF4EE művelet került aláírásra (Spanyolország, Franciaország, Cseh Köztársaság). Az NCFE keretében került sor két, 2016 őszén aláírható művelet átvilágító értékelésére.
- Külső fellépési eszközök. A Párizsi Megállapodás nyomán követése, valamint a fejlődő és szomszédos országok éghajlat-politikai terveinek támogatása miatt az uniós segélyezési költségvetésben szintén szerepel az éghajlat.

2.3. Fejlődő országok támogatása

A Párizsi Megállapodás megkötését követően a fejlődő országok támogatása – nemzeti hozzájárulásaik végrehajtásában – fontos szerepet játszik az alacsony kibocsátású gazdaságokra való áttérés terén.

A 2009-ben Koppenhágában rendezett éghajlat-változási konferencián a fejlett országok vállalták, hogy 2020-tól kezdve közös erőből évente 100 milliárd USD összegű forrást tesznek elérhetővé érdemi éghajlatváltozás-mérséklési intézkedésekre és a végrehajtás átláthatóságára. Ez a finanszírozás számos forrásból, többek között állami és magán, kétoldalú és többoldalú, valamint alternatív finanszírozási forrásokból érkezik majd. A 2015-ben Párizsban rendezett éghajlat-változási konferencián a fejlett országok vállalták, hogy 2025-ig folytatják a már meglévő, közös forrásmozgósító tevékenységüket, és egy évente 100 milliárd USD alapösszegegről induló új közös számszerűsített célt tűztek ki.

A 100 milliárd USD összegű felajánlás segített jelentősen megemelni az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozását fejlesztési együttműködés formájában, illetve multilaterális és fejlesztési bankokon keresztül. Az Unió és tagállamai adják a legnagyobb hivatalos fejlesztési segítséget a fejlődő országoknak, ami 2014-ben 68 milliárd EUR nagyságú volt. Az Unió, az EBB és a tagállamok 2015-ben 17,6 milliárd EUR-t biztosítottak arra, hogy segítsék a fejlődő országok éghajlatváltozás ellen tett erőfeszítéseit.

3. AZ UNIÓS KIBOCSÁTÁSOK CSÖKKENTÉSE

2014 októberében az uniós vezetők megállapodtak az uniós éghajlat- és energiapolitika 2030-ra szóló keretének fő építőelemeiről. Az Unió az egész gazdaságra kiterjedő, kötelező érvényű célként tűzte ki, hogy 2030-ig az 1990-es szinthez képest legalább 40 %-kal csökkenti a kibocsátást. Ez a

kötelezettségvállalás összhangban van az Unió éghajlatváltozással kapcsolatos hosszú távú célkitűzése elérésének költséghatékony módszerével, valamint ez szolgál alapul az Unió az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodás keretében tett nemzetközi kötelezettségvállalásának is, amely tagállami összefogás nyomán fog megvalósulni.

A kötelezettségvállalás végrehajtásának elindítására a Bizottság 2015 júliusában javaslatot nyújtott be az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének reformjára (lásd 3.1. pont). 2016 júliusában a Bizottság intézkedéseket nyújtott be a gazdaság más fontos, az éghajlat-politikához hozzájáruló elemeire vonatkozóan: építőipar, közlekedés, hulladékgazdálkodás, mezőgazdaság, valamint földhasználat és erdőgazdálkodás (lásd 3.2 pont).

Emellett a Bizottság az előremutató éghajlat-politikát támogató, stabil és alkalmazkodóképes energiaunióra vonatkozó keretstratégia összefüggésében előirányzott kezdeményezéseket is kidolgozza a megújuló energia, az energiahatékonyság, a közlekedés és a kutatás-fejlesztés kérdéseinek rendezéséhez, valamint az energiaunió irányításának kialakításához.

3.1. Az EU ETS felülvizsgálata – 4. szakasz (2021–2030)

A Bizottság által az EU ETS 4. szakaszának felülvizsgálatára vonatkozóan 2015 júliusában benyújtott jogalkotási javaslatot jelenleg tanulmányozza a Tanács és az Európai Parlament. A javaslat célja az EU ETS hatálya alá tartozó kibocsátások 43 %-os csökkentése 2030-ig a 2005-ös szinthez képest.

3.2. Jogalkotási javaslatok egy közös kötelezettségvállalási határozathoz és a földhasználathoz a 2021 és 2030 közötti időszakra

2014 októberében az uniós vezetők politikai kötelezettségvállalást tettek arra, hogy 2030-ig a 2005-ös szinthez képest 30 %-kal csökkentsék a kibocsátást a nem az ETS hatálya alá tartozó gazdasági ágazatokban. Abban is megállapodtak, hogy minden ágazatnak – így a földhasználatnak is – hozzá kell járulnia az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodás szerinti uniós kötelezettségvállalásokhoz.

A jelenlegi közös kötelezettségvállalási határozat – amely szerint a tagállamoknak teljesíteniük kell a kötelező érvényű éves ÜHG-kibocsátási célokat a nem az ETS hatálya alá tartozó ágazatokban, a földhasználat kivételével – a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozik. A 2014. évi politikai kötelezettségvállalásra reagálva 2016. július 20-án a Bizottság intézkedéscsomagot terjesztett elő a karbonszegény európai gazdaságra való áttérés minden ágazatban történő gyorsításához a 2021 és 2030 közötti időszakra. A jogalkotási javaslat rögzíti a tagállamoknak a 2021 és 2030 közötti időszakra szóló kötelező érvényű éves ÜHG-kibocsátási célokat azokban a nem az EU ETS hatálya alá tartozó ágazatokban, mint az építőipar, mezőgazdaság, hulladékgazdálkodás, szállítás és bizonyos ipari tevékenységek.

A nemzeti kibocsátáscsökkentési célok a méltányosság, szolidaritás, költséghatékonyság és környezeti integritás elvén alapulnak. A javaslat a céloknak az egy főre jutó GDP alapján történő differenciálásával veszi figyelembe a tagállamok eltérő cselekvési kapacitását. Ez méltányosságot biztosít, mivel a magasabb jövedelmű tagállamok komolyabb célokat tűznek ki mint az alacsonyabb jövedelmű tagállamok. A 2030-as célok 0 % és -40 % között változnak a 2005-ös szinthez képest.

Az uniós vezetők azt is elismerték, hogy a kizárólag az egy főre jutó GDP-n alapuló megközelítés egyes magas jövedelmű tagállamok számára viszonylag magas megfelelési költséget okozna. A magas jövedelmű tagállamok céljait ezért a költséghatékonyság érdekében a javaslat kiigazítja. Két szigorúan korlátozott új rugalmassági tényezőre is javaslat született – a jogosult tagállamok hozzáférhetnek az EU

ETS kibocsátási egységekhez, és valamennyi tagállam fokozott intézkedéseket tehet a földhasználati ágazatokban a kötelező érvényű célok elérése érdekében.

A második jogalkotási javaslat a mezőgazdasági földhasználathoz és erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó CO₂ kibocsátással és elnyeléssel kapcsolatos (LULUCF), és rögzíti az egyes tagállamok kötelező érvényű kötelezettségvállalását és a megfelelés megállapításának számviteli szabályait. A javaslat szerint minden tagállam köteles arról gondoskodni, hogy a földhasználatból származó ÜHG-kibocsátás ágazati intézkedésen keresztül teljes mértékben kompenzálva legyen a szén-dioxid egyenértékű mennyiségének a légkörből való elnyelésével. Ha például egy tagállam erdőket vág ki (erdőirtás), akkor az így jelentkező kibocsátást köteles kompenzálni új erdő telepítésével (erdőtelepítés) meglévő erdeinek, szántóinak és legelőinek fenntartható kezelésével, vagy további csökkentéssel a vállaláselosztási ágazatokban.

A Bizottság javaslata a talaj és az erdők általi szén-dioxid-megkötésre irányuló ösztönzők fokozása és az uniós éghajlat-változási keretbe foglalt környezeti integritás fenntartása közötti kellő egyensúlyon alapul, annak érdekében, hogy ösztönözze az építőipari, a közlekedési és a mezőgazdasági ágazaton belüli kibocsátás csökkentését. A LULUCF egységekkel való kereskedés lehetőségét is biztosítja a tagállamoknak.

A földhasználat és az erdőgazdálkodás a talajok, fák, növények, biomassza és faanyagok használatát foglalja magában, és egyedi módon tud hozzájárulni egy hatékony éghajlat-politikához. Ennek oka az, hogy az ágazat nem csak kibocsátja az üvegházhatást okozó gázokat, hanem a légköri szén-dioxid elnyelésére is képes.

3.3. Közúti közlekedési ágazat

2016 júliusában a Bizottság – a karbonszegény európai gazdaságra való átállás felgyorsítására irányuló intézkedéscsomag részeként – elfogadta az alacsony kibocsátású mobilitás európai stratégiáját. Az Európa üvegházhatású gázkibocsátásának közel egynegyedét okozó közlekedés egyúttal a városi légszennyezés fő oka.

A stratégia egyértelmű célt tűz ki: az évszázad közepére a közlekedésből származó üvegházhatású gázkibocsátást legalább 60 %-kal kell csökkenteni az 1990-es szinthez képest és határozottan nulla felé kell közelíteni. A közlekedésből származó légszennyező anyagok kibocsátása káros az emberi egészségre és késedelem nélkül drasztikusan csökkentendő. E kihívások megoldása alkalmat kínál majd az európai gazdaság korszerűsítésére és a belső piac megerősítésére.

A stratégia keretet ad a Bizottság elkövetkező években tervezett intézkedéseinek, amelyek főként a közlekedési kibocsátás több mint 70 %-áért és a közlekedési légszennyezés nagy részéért felelős közúti közlekedésre összpontosítanak. Ezek az intézkedések három kulcsterületre irányulnak: i. a közlekedési rendszer nagyobb hatékonysága, ii. alacsony kibocsátású alternatív energiaforrások a közlekedési ágazat számára, valamint iii. alacsony kibocsátású és kibocsátásmentes járművek. Ezt az átalakulást a horizontális eszközök is támogatják majd, mint például az energiaunióról szóló stratégia, a kutatás és innováció, az ipari és beruházási politika, a digitális egységes piaci stratégiák és a készségfejlesztési program.

3.4. Az uniós hajózási ágazat nyomon követési, jelentési és ellenőrzési rendszere

Az Unió támogatja a – komoly és egyre növekvő kibocsátási forrásnak minősülő – nemzetközi hajózásból származó kibocsátások csökkentésére irányuló globális megközelítést. 2015 áprilisában

rendeletet fogadott el, amely a hajózási ágazat kibocsátásainak csökkentésére irányuló uniós stratégia első lépéseként nyomon követési, jelentési és ellenőrzési rendszert hozott létre az ágazat számára. E rendelet előírja, hogy 2018. január 1. után az Unió kikötőit használó, 5 000 bruttó tonnatartalom feletti hajók kötelesek nyomon követni és később bejelenteni a hitelesített éves szén-dioxid-kibocsátásukat és egyéb energetikai adataikat.

A hajózásból eredő kibocsátások nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére szolgáló uniós rendszer úgy van kialakítva, hogy elősegítse egy nemzetközi rendszer kiépítését a hajózási ágazatban. Erről jelenleg tárgyalások folynak a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetben. Az Unió hajózási ágazatra vonatkozó nyomon követési, jelentési és ellenőrzési rendszere egyúttal új lehetőségeket is fog teremteni arra, hogy megállapodás jöjjön létre a meglévő hajókra vonatkozó energiahatékonysági normákról. Egy globális rendszer elfogadása esetén az Unió nyomon követési, jelentési és ellenőrzési jogszabálya kötelezi a Bizottságot a rendszer felmérésére és adott esetben az uniós rendszer kiigazítására.

3.5. Szén-dioxid-leválasztás és -tárolás

A CLT-irányelv végrehajtására vonatkozóan a Bizottsághoz benyújtott jelentésekben a tagállamok jelezték, hogy – a CLT átalakítás műszaki és gazdasági megvalósíthatóságáról szóló pozitív értékelés hiánya ellenére – az újonnan épített erőművek rendszerint túlmennek a jogszabályi követelményeken és lehetővé teszik a CLT átalakítást, ha a jövőben változnak a feltételek. A szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló irányelv végrehajtásáról szóló második bizottsági jelentés –amely várhatóan még ebben az évben megjelenik – további információval fog szolgálni. A jelentés az irányelvhez kapcsolódóan áttekintést ad majd a legújabb fejleményekről a tárolóhelyek előkészítése, a kutatások és engedélyek, a nagy erőművek működési engedélye, a tárolási és szén-dioxid-szállítási infrastruktúra fejlesztésére vonatkozó nemzeti tervek és a kutatási projektek tekintetében.

3.6. F-gázok

A fluortartalmú üvegházhatású gázok (F-gázok) szabályozásáról szóló új uniós rendelet 2015. január 1-jétől hatályos. A rendelet megerősíti a meglévő intézkedéseket (a gázok tározása szivárgásvizsgálat mellett, a berendezések telepítése szakképzett személyzet által, a használt gázok visszanyerése stb.) és rögzíti a fluorozott szénhidrogének (HFC-k) fokozatos kivonását, aminek nyomán 2030-ra kétharmadával csökkenhet az F-gázokból származó kibocsátás a 2014-es szinthez képest. 2016-ban a 2015-ös szinthez képest 93 %-kal csökkentették a HFC-k Unióban történő legális forgalomba hozatalához szükséges kvótákat. Az F-gáz rendelet megtiltja továbbá az F-gázok forgalomba hozatalát bizonyos körülmények között, ha alternatívák is rendelkezésre állnak. 2016. január 1. óta tilos például HFC-23 tartalmú tűzoltó berendezéseket használni.

3.7. Irányítás

Az uniós államfők által 2015 februárjában elfogadott energiauniós keretstratégia biztosítja Európának a biztonságos, megfizethető és éghajlatbarát energiát. Ehhez a becslések szerint a következő évtizedben évi mintegy 200 milliárd EUR szükséges a termelés, hálózat és energiahatékonyság komoly beruházásai miatt. E stratégia célkitűzései csak akkor érhetők el, ha a nemzeti szakpolitikák összhangban állnak a többi tagállam szakpolitikáival, és kiegészítik az uniós éghajlati és energiaügyi jogszabályokat.

Ennek okán az Unió vezetői abban állapodtak meg, hogy egy fölösleges adminisztratív terhektől mentes, megbízható és átlátható irányítási rendszert hoznak létre uniós szinten. Azt is meghatározták,

hogy az irányítási rendszer részét képezi majd az éghajlati és energiaügyi szakpolitikák végrehajtására vonatkozó stratégiai tervezés és beszámolás is. A Bizottság még 2016 vége előtt javaslatot terjeszt elő a jelenlegi tervezési, beszámolási és ellenőrzési kötelezettségekről, valamint az energiauniós irányítási folyamatról. Az energiauniós irányítási rendelethez kapcsolódó jövőbeni javaslat alapján a Párizsi Megállapodás végrehajtásáról szóló jelentés 2021-től kezdve várhatóan részét képezi majd a Bizottság szokásos ellenőrzési jelentésének.

3.8. Szén-dioxid-piaci kezdeményezések és piaci felkészültség partnerség

Az Unió továbbra is támogatja a piaci alapú eszközök – például ETS – megvalósítását, mivel ezek fontosak a költséghatékony belföldi kibocsátáscsökkentés elősegítéséhez. Ennek elérése – főként Kínában és Dél-Koreában – kétoldalú technikai támogatás és csereprogram útján, vagy többoldalú világbanki kezdeményezésekkel történik, ilyen például a piaci felkészültség partnerség, amelynek az Unió a legfőbb befizetője. Idén bővült a Kínába irányuló kétoldalú támogatás, a piaci felkészültség partnerségen belüli finanszírozás hangsúlyja pedig áthelyeződött a szén-dioxid-árzás előzetes szakpolitikai elemzésének támogatására, a Párizsi Megállapodás szerinti kötelezettségvállalások teljesítésének segítése érdekében. A belföldi intézkedés középpontba helyezése továbbra is fontos célja a nemzetközi szerepvállalásnak a piacokon.

4. ALKALMAZKODÁS AZ ÉGHAJLATVÁLTOZÁSHOZ

Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló 2013. évi uniós stratégia célja az Unió felkészítése az éghajlatváltozás jelenlegi és jövőbeni hatásaira. Azzal segíti az Unió egészén belüli alkalmazkodást, hogy minden kapcsolódó uniós szakpolitikában előtérbe helyezi az alkalmazkodást, illetve hogy erősíti a tagállamok közötti koordinációt, koherenciát és információcserét. A Bizottság jelentést készít majd az Európai Parlament és Tanács részére az alkalmazkodási stratégia végrehajtásáról, továbbá értékelni fogja a végrehajtást.

Az általános tendenciák a következők:

- Számos tagállam foglalkozik az alkalmazkodás tervezésével, és azonosítja az éghajlatváltozással kapcsolatos kockázatokat és gyenge pontokat. Eddig 21 tagállam dolgozott ki nemzeti alkalmazkodási stratégiát, a fennmaradó tagállamok többsége pedig jelenleg végzi ezt a munkát. A legtöbb tagállamnak azonban még alkalmazkodási cselekvési terveket kell kidolgoznia és végrehajtania.
- Az alkalmazkodás előtérbe helyezése kapcsán leginkább azonosított ágazatok között szerepel a vízgazdálkodás és vízforrások, az erdők és erdőgazdálkodás, a mezőgazdaság, a biológiai sokféleség és ökoszisztémák, valamint az emberi egészség. Amint azt az idén nyáron az Európai Tanács elé terjesztett átfogó kül- és biztonságpolitikai stratégia is megemlítette, az éghajlatváltozás felerősíti a konfliktushelyzeteket az Unióban.
- A tagállamoknak csak kevesebb mint fele végez alkalmazkodást a kulcságazatokban.
- A legtöbb tagállamban továbbra is kezdeti fázisban van az ellenőrzési és értékelési rendszerek kialakítása és megvalósítása.
- Felerősödött a munka a nagyvárosok és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló városi szakpolitikák szintjén. Az új Polgármesterek Szövetségében az alkalmazkodáshoz

mérséklési erőfeszítések társulnak egy a világ csaknem 7000 nagyvárosát bevonó európai kezdeményezés keretén belül. A nagyvárosok esetében az éghajlat-politikát az támogatja, hogy a Párizsi Megállapodás a végrehajtás kulcsszereplőiként ismeri el a nagyvárosokat.

5. RÉSZVÉTEL A NEMZETKÖZI ÉGHAJLAT-POLITIKÁBAN

5.1. Légi közlekedés

Légi közlekedési politika

Az Unió támogatja és résztvevőként segíti egy olyan globális intézkedés kidolgozását, amely rendezi a nemzetközi légi közlekedésből származó szén-dioxid-kibocsátás kérdését. Amióta a 2013. évi 38. ICAO Közgyűlés megállapodott egy piaci alapú globális intézkedés kifejlesztésében, az ICAO és tagállamai aktívan dolgoznak egy ilyen intézkedés kialakításán. Az ICAO azzal a céllal döntött egy szén-dioxid-kibocsátás ellentételezési program mellett, hogy a 2020. évi szinten stabilizálja a nemzetközi légi közlekedésből származó kibocsátásokat. A 2016. október elején tartott 39. ICAO Közgyűlése határozatot fogadott el egy 2020-tól kezdve végrehajtandó ilyen intézkedésről. A program első, 2027-ig tartó önkéntes szakaszában való részvétel mértékétől függően a kibocsátások lefedettsége mintegy 80 %-a lesz annak, ami a szén-dioxid-semlegesség 2020-ig történő eléréséhez szükséges. Az első lépéshez társítani kell a program egyéb fontos elemeit, többek között a kibocsátások nyomon követési, jelentési és ellenőrzési szabályait, a kibocsátási egységek támogathatósági kritériumait, valamint egy nyilvántartás létrehozását. Ezek a hatékonyság és integritás szempontjából fontos elemek már a program 2020-as elindítása előtt készen kell, hogy álljanak.

Miután a közgyűlés dönt a légi közlekedésre vonatkozó, piaci alapú globális intézkedésről, a Bizottság jelentést készít a közgyűlés eredményéről az Európai Parlament és Tanács részére, valamint – adott esetben – javaslatot terjeszt elő az EU ETS hatókörének a légi közlekedés tekintetében való felülvizsgálatára.

A légi közlekedés átfogó hatása az éghajlatváltozásra

2015-ben a légi közlekedésből származóként bejelentett kibocsátások körülbelül 3,6 %-át tették ki az Unió teljes ÜHG-kibocsátásának. E kibocsátások többsége a nemzetközi járatokból származik. Bár a repült utaskilométerenként felhasznált üzemanyag átlagos mennyisége 2005 és 2014 között 19 %-kal csökkent, ugyanezen időszak során 5 %-kal nőtt a szén-dioxid-kibocsátás.

A nitrogén-oxidok (NO_x), az aeroszolok és ezek előanyagainak (korom és szulfát) kibocsátása, valamint a fokozott fátyolosság szintén hozzájárul az éghajlatváltozáshoz. Az Unió Flightpath 2050 programja elismeri az ilyen nem szén-dioxid-tényezőket, és 2050-re a 2000. évi szinthez képest 90 %-os csökkentést irányoz elő a NO_x kibocsátások terén. Az utóbbi években folyamatosan próbálják felmérni a nem szén-dioxid-tényezők hatását az éghajlatváltozásra. Egy részben az Unió QUANTIFY elnevezésű kutatástámogató programja által finanszírozott vizsgálat megpróbálta megbecsülni a légi közlekedés átfogó hatásait. Azzal zárult, hogy 2005-ben a légi közlekedés aránya mintegy 3,5 % volt a teljes emberi eredetű terhelésen belül (az ember gazdasági tevékenysége által a bolygó energiamérlegében okozott változás).

5.2. A fluorozott szénhidrogének fokozatos kivonása a Montreali Jegyzőkönyv szerint

Az Unió nagyon aktívan vett részt annak a Montreali Jegyzőkönyv szerinti nagyszabású globális célnak a tárgyalásaiban, amely a fluorozott szénhidrogének (HFC-k) globális előállítását és használatát kívánja korlátozni. A tudósok szerint a HFC-k nagyszabású fokozatos kivonása az évszázad végére akár 0,5°C-os mérséklődést is okozhat a globális felmelegedésben. A fluortartalmú gázokról szóló uniós rendelet 2015. évi hatálybalépése és a 2015-ben benyújtott uniós módosítási javaslat segítette a konszenzus kialakítását a 2016 október 15-én elfogadott kigali módosításnál, ami komoly előrelépést jelent a Párizsi Megállapodás végrehajtását tekintve.

Annak érdekében, hogy elősegítse a HFC-k terén történő mielőbbi fellépést a latin-amerikai és karibi országokban, Afrikában, Délkelet-Ázsiában és a csendes-óceáni térségben, az Európai Bizottság folytatja bizonyos projektek finanszírozását ezekben a régiókban.

6. A TAPASZTALATOK MEGOSZTÁSA

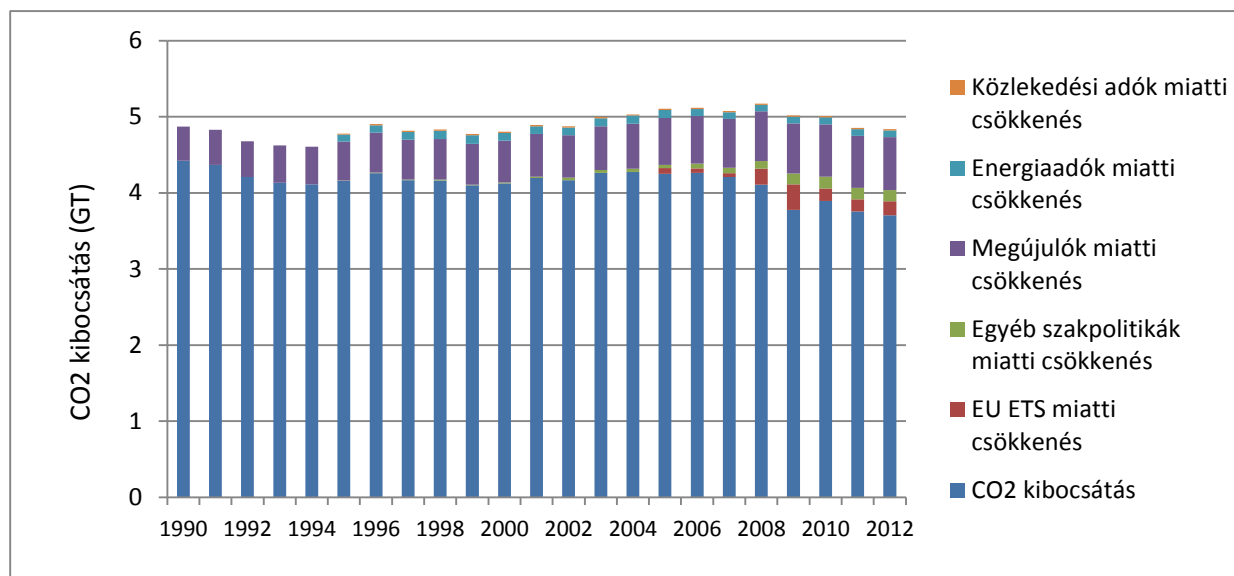
Az Európai Bizottság rendszeresen végez éghajlat-politikai utólagos értékeléseket, hogy elemezze a kibocsátáscsökkenés fő mozgatórugóit és számszerűsítse a kibocsátásra gyakorolt éghajlat-politikai hatásokat. A bomlási elemzésen alapuló első vizsgálat szerint az 1990 óta megfigyelhető kibocsátáscsökkenés és a gazdaság kibocsátásintenzitása terén tett előrelépés (lásd 2. ábra) mozgatórugóját főként a technológiai váltás és az innováció jelentette. A gazdasági ágazatokban, például az iparról a szolgáltatások felé bekövetkezett eltolódás marginális hatást gyakorolt az Unióban. Ezért a 2. ábrán látható szétválasztás elsősorban azokkal a technológiai fejleményekkel magyarázható, amelyek lehetővé teszik a GDP növelését és ezzel együtt kevesebb üvegházhatású gáz kibocsátását.

2016-ban két ökonometrián alapuló modell készült annak bemutatására, hogy az éghajlat-politika miként járul hozzá a kibocsátás csökkentéséhez. Az alkalmazott módszertanok korlátai miatt csak az 1990 és 2012 közötti évetéből származó szén-dioxid-kibocsátást lehetett elemezni. Az első modell számszaki becslést a kibocsátásra gyakorolt EU-ETS hatásról. Az eltérő megközelítésen alapuló második modell a nemzeti szakpolitikák – többek között az energetikai és közlekedési adók és a megújuló energiára vonatkozó szakpolitikák – kibocsátásra gyakorolt hatását számszerűsíti.

Az 5. ábra egyszerűsített módon ábrázolja a fenti elemzés eredményeit az 1990 és 2012 közötti időszakra nézve. Ebben a megjelenítésben pirossal látható az ETS miatti csökkenés. Az energetikai és közlekedési adók és a megújuló energiára vonatkozó szakpolitikák miatti csökkenés is fel van tüntetve. Ezek vannak összevetve az alul kézzel jelölt tényleges kibocsátásokkal. A végösszeg azt a kibocsátást mutatja, amely a szakpolitikák hiányában jelentkezett volna.

Módszertani egyszerűsítés miatt az ábra azt feltételezi, hogy az ETS nem gyakorolt hatást a megújuló energia használatára vagy a többi szakpolitikára. A módszertanok és azok korlátainak részletes leírása az Éghajlat-politikai Főigazgatóság weboldalán található.

5. ábra: Az EU-ETS, a megújuló energia, az adózás és más szakpolitikák által az évetéből származó szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt hatás utólagos értékelése

A fenti 5. ábrán látható, hogy a felsorolt éghajlat-politikák nélkül a szén-dioxid-kibocsátás 2012-ben az észlelthez képest 30%-kal nagyobb lett volna. Az is egyértelmű, hogy a megújuló energia fejlesztése döntő tényező a kibocsátások csökkentésében, és hogy az adózás és az ETS szintén hatással van a kibocsátásokra. Az utólagos értékelések következtetése szerint azért működik az éghajlat-politika, mert csökkenti a kibocsátásokat és ösztönzi a tiszta technológiák megvalósítását.

2016 júliusában a Bizottság értékelést adott ki a közös kötelezettségvállalási határozat 2015-ig elvégzett végrehajtásáról is. Bár a határozat még a végrehajtás kezdeti szakaszában volt, az értékelés megállapítása szerint a határozat szerinti kötelezettségvállalások hozzájárultak az ÜHG-kibocsátás csökkentését célzó új nemzeti szakpolitikák ösztönzéséhez. A határozat a nemzeti, regionális és helyi kormányzatok közötti koordinációt is javította. A 2020-as éghajlati és energetikai csomag részét képező – főként az energiahatékonyságra és a megújuló energiára vonatkozó – szakpolitikák is szerepet játszottak.